

tyora

aleksi purmonen **LUTIKKAMIES**

"Lutikka eli seinälude (Cimex lectularius)"

ihmiset ovat kuin lutikoita. yhdyskunnat leviävät kilpaa ryöstäen riittämätöntä luontoa. määritellyt itsensä luonnon mielivaltaiseksi etuoikeutetuksi kaiken yläpuolella olevaksi tahoksi. välittämättä mistään ihmisparvet järjestelmän piiskaamina raiskaavat surutta äitimaata alistaen sadistisesti kaiken taloudellista hyötyä kiimassa saalistaen. ihmisritteet ja aiheuttamamme saasta on ulostettu joka syvimpäänkin maan onkaloon. eläinkunnan sairainta saastaa, silti osa luontoa. toinen toistaan korkeammista mielisäistä superitsekkyiden temppeleistä ohjaamme maailman saastuttamiskilpailua jossa on muutamia voittajia ja kaikki häviäjiä. olemme pahempia kuin lutikat.

2. painos

©2013, 2014 tyora, aleksi purmonen

kansi aleksi purmonen

tuottaja marianna jalkanen

taitto kimmo mustonen

ISBN 978-952-93-3581-7 (sid.)

ISBN 978-952-93-3582-4 (pdf)

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

1

vihdoin se on ohi. kärsimysnäytelmäni on vihdoin ohi. peruskoulu - suoritettu, lukio - suoritettu. tästä edes sanon koulunpenkeille ei kiitos. kouluaikani on ollut sinnittelyä. sosiaalisessa kyvykkyydessäni on jotain häiriötä, en juuri kykene olemaan kenenkään kanssa kasvotusten. mieluummin välttelen tilanteita joissa siihen altistuu. jotenkin kummassa olen kysynyt koulut seilaaman sosiaalisessa mielessä ilman että olisin ongelmistani huolimatta sen suuremmin flipannut. joka tapauksessa enää siihen ei ole tarvetta. lukion sinnittelin vain ja ainoastaan kun en kerta kaikkiaan muutakaan keksinyt. otin sen hiukan kuin pakollisena osiona peruskoulua. joka tapauksessa nyt olen kouluvelvoitteeni suorittanut enkä vapaaehtoisesti enää näihin tule. tulevaisuus näyttää erittäin harmaalta, mutta en jaksaa murehtia, koska jokapäiväinen ylipäättään kasassa pysyminen vie jo kaiken energiani. en siis murehdi tulevaa vaikka siihen ehkä olisi syytäkin. ainoa pakollinen kuvio joka minulle on lankeamassa on varusmiespalvelu. en kuitenkaan usko että lopulta joutuisin sen käymään. psyykeeni on kuitenkin sen verran häilyvässä tilassa että tällä kertaa optimismi minussa voittaa kilpailun ja pidän inttiä ikään kuin käytynä.

aikani koulussa oli matalaa vuoristorataa. ei huippuhetkiä, toisaalta ei aivan inhimillisen käsityskyvyn traagisia kokemuksiakaan. jotenkuten sen sinnittelin. sikäli pidän sitä suorituksena koska useimmiten olin sosiaalisesti täysin arka mutta vältin ongelmat olemalla täysin huomaamaton aina kun oli mahdollista. koulu on ohi ja minulla on täysi vapaus valita tekemiseni. ongelma on, koska ihmisyliherkkyyteni on edelleen vallitseva, niin minun on aidosti vaikeaa hakeutua mihinkään työtehtävään. tunnen olevani puun ja kuoren välissä. liian sairas toimimaan normaalielämän standardien mukaan toisaalta liian terve mielen-terveyshoitoputkeen joka takaisi minulle rauhan olla rauhassa. nyt kuitenkin tilanteeni on se että joudun kujanjuoksuun läpäisemättä kynnystä normieloon tai eloon hoitokierteessä sairaan henkilön statuksella. olen siis epäkuntoisena normaali-ihmisten kirjoissa ja se mietityttää.

se että en pääse sisään aikuisena henkilönä yhteiskuntaan johtaa minun asumiseeni äitini luona. olen riesa ja en voi muuta tulevaisuudessani nähdä. päivät menevät miettiessä tapoja murtautua aikuisuuteen. kykyäni ei tunnu riittävän. murjotulla itsetunnollani ei juuri ole käyttöä työelämässä. kutsuntatilaisuuteni meni, kuten etukäteen oletin. päin helvettiä, eli minulle myönnettiin toistaiseksi vapautus armeijan leivistä. haluamani lopputulos tuntui samalla loukkaavalta pettymykseltä. on vain jaksettava elää tämän kanssa. ainoa millä unohdan hetkittäin tämän elämäni suuremman tylsyyden, on alkoholi. hulluuden puuska nostaa minut arjen paskasta hetkelliseen

teennäiseen liitoon. tyhjyydestä huolimatta se on ainoa onneen liittyvä ominaisuus elämässäni joten sitä on arvostettava.

dokaukseni on jälleen päätenyt räkälään. kannissa tutussa ympäristössä kuuntelen juoppojen pätemisen tarpeesta kumpuavaa kaikkietävyyttä ja ihmettelen tätä mutupaskan vakuuttavuutta. en tiedä enempää mutta äänenpainoni häviää vakuuttavuudessa. itseleni sopii paremmin olla tietämättä mutta jos se tälle urpopataljoonalle ei sovi niin ei se minua haittaakaan. antaa poikien tietää.

”world trade centerin iskut olivat demokratian, jonka varjolla lypsetään kansankin öljyt, levittämistä johtuvaa katkeruutta. kohde kait on heille itsellensä selitetty myös jenkki-israel-akselilla. valtio paisuu paisumistaan. alueelta on lähtenyt kansaa mutta mihin mittakaavaan asti paluu on reilua. vastapuolta lyödään karsinaan ja aittaa siirretään kun maailman poliisien silmä välttää. terroriteko sinänsä edusti hyvin pientä joukkoa mielestään varmaankin kulttuurinsa puolesta toimivia vapaustaistelijoita. myös valtaa pitävän kansan rajailmiöt voivat olla häiritseviä. toisaalta puolin ja toisin pyöritään toistensa pyhällä maalla nähtävästi päällekkäisyyksien takia loukaten. toiset jerusalemissa ja toiset liittolaisena arabian niemimaalla. pyhällä maalla henkilöiden jäljiltä joiden pyhyyteen uskominen on uskontoa. voiko todistella uskonnolla omistustaan? levitetään kutsumatonta, sinänsä arvatenkin edistyksellisempää kulttuuria, propagandasolla ollaan demokratian asialla. käytännön tasolla ollaan öljyn perässä. jos

öljy virtaa omaan pottiin, vallitseva hallintojärjestelmä sopii mainiosti. jos hanat sulkeutuvat alkaa propaganda järjestelmää vastaan, vaikka se jopa saattaisi olla lähempänä demokratiaa kuin nämä vapauttajat ovat levittämässä. edistyksellisessä valtiossa kansa olisi lopettanut öljyn pumppauksen ja jenkkien suojellessaan etujaan ainoa kansaa kyllin yhdistänyt nimittäjä oli uskonto ja syntyi iran. toisaalta wtc-iskujen tekijät olivat äärisekaisin. osa tietämättään sotkeutunut itsemurhaiskuun. osalle luvattu paikka paratiisista neitsyiden kera, osan sukulaisille sosiaalinen pelastuminen yhteisössään. kuka mitenkään. mutta onko järkeä kulttuuria edistää. naisten haureudet hyvitetään niskalaukauksella. toisaalta kulttuurin kehityksen vertaaminen läpileikkaamalla hetki maailman halki voi olla epärealua. ottaen huomioon oman kulttuurimme kehityksen lyhyt historia.”

oikeudenmukaisuuksien ja epäoikeudenmukaisuuksien monisyinen vastakkainasettelu saa oman päänsikin pyörälle. tässä ei liene yhtä totuutta. asian miettiminen taitaa muutenkin olla kokopäivähommaa. jätän sen suosiolla muille.

vuodet vierivät. elämäni ei ole mennyt aivan suunnitelmien mukaan. pärjääminen on toisinaan myös sattumanvaraista. kun muistelen kouluaikojani, oli luokassamme jätkä, jonka sosiaaliset taidot olivat nolla ja näin häntä kiinnosti ainoastaan tietokoneet. syystä tai toisesta hän oli valikoitunut pöyhkeän öykärin silmätikuksi, ja se naljailu oli loputonta. laumassa motiivimme käyttäytyä joskus eivät ole hallussa.

kiusattua piinattiin verbaalisesti ja myös fyysisesti. käytännönpiloille räpävitön käkätyskään tämän kiusatun kustannuksella ei ollut harvinaista. tämä sisupussi kaikesta huolimatta kykeni olemaan tarpeeksi välittämättä ja kesti kouluaikoina oksettavaa paskaa. itse olin niin heikko ja sulkeutunut että henkisillä lihaksillani ei olisi voinut puolustaa tätä alati kidutettua kaveria. hänen osa ei ollut kadehdittava joten annoin hänen olla kohde itseni sijaan, että pääsisin vähemmällä. toisinaan elämä osoittaa ironisimmat puolensa. nyt tämä sama heittiö on noussut suomen rikkainmies-listauksessa kärkeen. hänen harrastuksensa tietotekniikan parissa myöhemmin kantoi hädelmää myös ammatillisessa mielessä. menestykseen vaikuttaa usein muutkin seikat kuin oma erinomaisuus. talouden saarnamiehet ja pankkiirit nousivat talouden noustessa tähtikaartiin yleisön hairahtessa uskomaan että näiden hölinällä olisi maailmaa muuttavaa voimaa. bluffi paljastui kun maailman talous romahti pörssikurssien alta. siinä apostolit jäivät housut kintuissa kiinni uskovaisuudesta virheellistä järjestelmää kohtaan.

vietän aamupäivää baarissa. viereisessä pöydässä on joku riuskaolemuksinen jätkä joka ahnaasti imee tilaa pyörittäen puolivalheellista keskustelua. säväyttämisen tarve tällä herralla vaikuttaisi olevan suuri. ulosanti on jatkuvasti rajoilla aiheuttaako se käsirysyä tässä ammattijuoppojen aamutuimaan valloittamassa räkälässä. kundi lässyttää tekaistuilla saavutuksillaan. en anna sen vaivata. särvin nautinnolla oluttani ja katselen ikkunasta kirkasta aamupäivän

aurinkoa. fiilis on ookoo enkä anna minkään itse-
riittoisen karpäsenpaskan häiritä sitä.

päivän mittaan kundilla selvästi dynamiikka lisääntyy. huomion pikkuhiljaa vähetessä jätkä joutuu lisäämään kierroksia että mielenkiinto säilyy. ja lopultahan se ei koskaan säily. se että aikuinen mies on noin riippuvainen meidän muiden juoppojen huomiosta saa minut miettimään ihmisen kummallista laumakäyttäytymistä. kyseisen toiminnan pohjamudissa taitaa silti olla joku oma riittämättömyys miehelle itselleen. tätä pätemisen tarpeelta vaikuttavaa toimintaa voi toki tulkita muutenkin. se on samalla henkilön itsensä brändäämistä väkivaltatilanteissa kyvykkääksi henkilöksi, jolloin tämä maalailu muuntuu työkaluksi saada asioita hoidetuksi. tässä meidän tapauksessa ainoa saavutettava hyöty on kuitenkin joitakin enimmillään satoja euroja joten päädyn ensimmäisenä mainittuun vaihtoehtoon.

kundi istuu mun pöytään vastapäätä. mikäs pikku nilkki sä oot se kysyy. vittuaks' se sulle kuuluu vastaan uhmakkaasti hiukan riskillä. älä sä äpäpä ala poskeas soittaa tai ne revitään irti. höpö höpö sanon. sä taidat kaivata ongelmia, mies tivaa kiihtyneessä mielentilassa. sä niitä muille tyrkytät. jos oot niin pätevä ku luulet ni mee kunnon töihin. vai eksä pärjää, sanon. oleilumme jatkuu.

mies on allerginen sille että häneen ei kiinnitetä huomiota. välinpitämättömyyteni lopulta johtaa siihen että kuppi menee lopullisesti luuserilla nurin. hän nappaa kädestäni kiinni ja alkaa vääntämään. nyt

sä nilkki tyhjennät saatana lompakkos tohon pöydälle tai saat elinikäisiä vaikeuksia kommunikoida. kieltämättä tässä vaiheessa olen lirissä suojakännistä huolimatta. jääräpäänä jatkan valittua linjaa ja pidän teennäisesti pokkaani yllä enkä muka jännitä. päästä vitun homo kädestä irti sanon. vapaalla kädellä hän yrittää hutkaista mua päähän. saan väistettyä ja tyhjennän olutlasini urvokkeen pärställe. pässin ote kirpoaa kun riuhtaisen itseni irti. nousen ja poistun vauhdilla paikalta. baarin ulkopuolella kuulen raivopäistä mölinää ja käännyn katsomaan. joku bodattu paska alkaa juosta kohti ja mylvii pysähtymään. otan jalat alleni niin kuin en ennen olisi ottanut. juoksu stadin läpi. vittupää on edelleen perässä kun käännyn kulman taa. juoksen niin että sydän on tuntemassa ulos rinnasta. joku seuraa juosten. hahmo mustissa vermeissä. juoksen jalkakäytävää kanta kaupungissa henkeni edestä. uskon kuolevani. lihaksiini alkaa muodostua maitohappoa. polte nousee mutta paniikissa jatkan äärirajoilla pinkomista. suoralla näen kun hahmo alkaa jatkuvasti saavuttaa minua. läksin baarista ja ulkona sain tän hirviön perääni. jotain se karjuu, mut en pystyny jäämään kuuntelemaan mitä asiaa tolla ois. raivopää jahtaa ja minä juoksen. olikohan se sen äskeisen runkkarin kaveri jonka naamalle tyhjensin stobeni hiiltyessäni. jos on niin, ehkä ansaitsisin pataani mutta en sitä toki vapaaehtoisesti ota. se oli aikaisemmin ehtinyt kutsua voimaa pätemiselleen, apua totta kai niin kuin kovat jätkät tekee. nyt alkaa vaan todella painaa. hyppään aidan taa pensaansisään ja puuskutan, hädintuskin ehdin saada happea.

yrityn maata hiljaa ja seurata kenetkäsain perääni. maatessani tennarit ilmestyy kadulla kohdalleni. näen askeleista että saalistus on edelleen päällä. vahva mies kiertää kehää ja yrittää hahmottaa mihinkä katosin. olen aivan kusessa ja yritys läähättää äänettä saa melkein tajuni sammumaan. kuulen kun hahmo saa raivon purkauksia kadotettuaan minut. miks mä tein sen minkä tein. mieluummin en olisi kuin saaliseläin pusikossa vaan matkalla kävellen kotiin niin kuin normaali-ihmiset, nyt se on liian myöhäistä. pakko funtsii että en enää vapaaehtoisesti kerjää ongelmia jos tästä selviän. varsinkaan ilman mitään syytä tai vastiketta. kuulen kun tää jätkä hokee teurastavansa minut. ”vittu jos saan sen kiinni, niin nyljen sen kuin elukan, perkele.” ai saatana nyt pelottaa. onkohan se joku ammattitappaja? puuskutan itkunsekaisesti. paskiaisten rellestys saa puolestani riittää. vannon kosto kusipäille, hiljaa mielessäni.

2

vuodet vierivät. asun äidilläni. kolmekymppiä lähenee uhkaavasti ja minä asun edelleen äidilläni. onneksi se yksinhuoltajaraasu sai helsingin kanta-kaupunkialueelta kaupungin vuokrakämpän, että edes vuokra on kohtuullinen. hänen ongelmansa vaan on se että en ole kyennyt omille siivilleni vaan roikun suorista vihjailuista huolimatta hänen riesanaan. mikään ei olisi hienompaa kuin muuttaa omilleen. syrjäytyneenä työttömänä työnhakijana se vaan on toistaiseksi jäänyt haaveeksi. psyykelleni ei tee

suckination.com
tyora.fi

ISBN 978-952-93-3581-7

9 789529 335817